

Дио мог срца

Нема те овде, али ја осјећам те,
у вјетру што њежно додирне све.
У сунцу што сија кад зора се буди,
у срцу мом гдје заувјек живиш.

Свака ми мисао име ти зна,
Свака те звијезда до неба зва'.
У даху вјетра, у сјају зоре,
у пјесми птица што јутром зборе.

Кад ноћ ми се спусти на уморне очи,
знам да ћеш опет у снове ми доћи,
јер љубав не блиједи не зна за крај,
остаје вјечно ко' небески сјај.
И зато не плачем јер добро знам,
никад ниси отишао сам.

Живот у једној пјесми

Као ријека тече не престаје,
и вријеме пролази, не стаје.
У тишини дани нас односе,
а ноћ у сне нешто понесе.

Тај тренутак што крвљу се пише,
нестане у трену, нико га више,
не упамти, не осјети;
само пролази у тишини лети.

Свака секунда, сваки корак,
као свјетлост што с' неба сја.
А онда у тами нестане,
и само сјена у души остане.

Јесења чаролија

Магла плеше изнад града,
лишће шушти, вјетар влада.
Вјетар носи лист по стази,
хладно јутро руке мази.

Дан је кратак ноћ све дужа,
хладно вријеме капут пружа.
Птичији пјев сад мање траје,
јесен своју пјесму даје.

Бундева се жута смије,
хладне ноћи, дан се крије.
Мирис кестена зраком плови,
вјетар крошње лако лови.

Сунце сија, није лако,
киша пада само тако.
Ал' уз чај друже стари,
Јесен има своје чари.

Лик у огледалу

У огледалу тамном лик се неки скрива,
да ли сам то ја или сијенка сива?
Гледам је у очи у дубине тамне,
Тражим душе трагове, а и себе саме.

Одраз тихо шапуће ми приче старе,
о сновима неким што још увијек жаре,
а неки људи воле да их кваре.
Ал' понекад шапат постане и тих,
па ја идем трагом мисли својих.

И кад сваког пута сумња ми се јави,
у срцу пламен поново ми плане,
јер права љепота није у том стаклу,
већ у мојој души што сија у мраку.

Љетна балада

Љето дође, сунце грије,
море плави, вјетар вије.
Вал се пјени, брод се њише,
пјесма цврчка свуда пише.

У даљини галеб лети,
љето зове: "Дођи сједи".
Дјеца скачу, море прска,
оста мокра свака трска.

Цврчци пјевају иза хлада,
љетно весеље свуда влада.
Љето носи радост свима,
најљепше је кад нас има!

Маркова филозофија

Марко лежи, не мрда се,
каже ради, ма не да се.
Руке крије, ноге шири,
као да га вјетар смири.

Кад му кажеш хајд' устани,
он се згрчи па се склони.
Стално прича ма нисам за муку,
одмарам се за науку.

Ал' кад дође вријеме јела,
Марко скаче као стријела.
Тад му ноге нису тешке,
он до стола може пјешке.

Кажу људи чудна ствар,
лењ до бола, ал' ко цар.
За рад слаб је, нема спаса,
ал' за храну прва класа!

Мачак Мико

Мачку Мики брк до неба,
све што нема њему треба.
Млијеко пије из кристала,
чаша му је много мала.

Кад га зовнеш само гледа,
никад ништа своје не да.
А кад хоће јести храну,
е тад нема ни једну ману.

Мјау горе, мјау доле,
шефе дај ми што је боље.
Ако касниш пола сата,
драми, хвата, гребе врата.

Ал' кад спава све је бајка,
мали принц из прикрајка.
Хрче, сања, шапом маше;
хоће само да му паше.

Мрачно море

Ноћ се спушта, звијезде сјаје,
тихо море причу даје.

Вал се њише, мјесец збори,
вјетар шапће, мрак се створи.

Негдје дал' ко свјетло блиста,
нада живи, срцу иста.

Снови лете, тихо зову,
јутро носи причу нову.

Надахнуће љубави

Бог спаја народе, брише сваку тугу,
доноси нам мир, ублажава муку.
У срцима цвијета нада и топлина сија,
љубав нас уједини, радост свима прија.

Бог нас спаја, чини да смо једно,
и најмање биће њему буде вриједно.
Сваким даном расте љубав драга,
Тугу брише без најмањег трага.

Породица

Породица је право благо,
што је моме срцу драго.
Од малена љубав постала,
и дан данас иста остала.

Некад запне, ал' остане иста,
љубав пише се на четири листа.
И кад запне добро буде,
увијек нешто лијепо нуде.

Никад сама нисам била,
мене моја мајка тјешила.
Док о тати само добро кажем,
сви знају да не лажем.

Прољеће у мом крају

Стигло је сунце, заблистао дан,
разнобојан цвијетић краси сваки сан.

Поток жубори, прича нам приче,
у крошњама вјетар мелодије ниче.

Лептири лепршају изнад ливада,
пчеле већ раде то им је забава.

Врапци на грани пјесму пјевају,
дјеца по трави босоноги плешу.

Мирис се шири са цвијетних ливада,
прољеће стиже, не касни никада.

Небо је плаво, све блиста у сјају,
радост и љубав у мом су крају!

Пут снова

На путу снова корак ме води,
у сваком трену нада се слободи.
Сунце се смије, дан се златно сјаји,
душа ми пјева, понекад граји.

Гледам даљину, небо се плави,
у сваком погледу живот се слави.
Тајне свијета душу ми освајају,
срце ми радо сновима испуњавају.

Кад ноћ се спусти, звијезде тихо шапућу,
у тами снови њежно се рађају.
Душа се одмара, мирно се рађа,
сваки нови сан у срце ме гађа.

Школски друг

У дворишту трчи, весело скаче,
са дјецом дијели срећу и плаче.
Јер гдје су дјеца, ту нек је он,
уз осмијех, игру и срећан тон.

Кад звоно зазвони, он чека нас;
вјерни је другар, наш школски пас.
Школа без њега не би била иста,
он је дио нашег школског листа.

Очи му сјаје ко'звјезде двије,
свако га дијете помиловат' смије.
Не тражи много, тек кору хљеба,
мрвицу бриге и мало неба.

Његово мјесто баш је ту са нама,
Да дијели љубав свих школских дана.
Нек' увијек остане срећан и јак,
Јер школски пас је најбољи ђак.